

Perspectives i propostes econòmiques en la nova legislatura

Col·legi Oficial de Titulats Mercantils i Empresarials de Barcelona
Barcelona, 18 de novembre de 2011

- Honorable Sr. Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació
- Degà de l'Il·lustre Col·legi Oficial de Titulats Mercantils i Empresarials de Barcelona, Sr. Eduard Soler
- Benvolguts amics,

Gràcies per convidar-me a ser avui aquí entre vosaltres i per donar-me l'oportunitat de dir la conferència inaugural d'aquesta jornada del 14è Fòrum Empresarial.

Introducció. Grècia, Itàlia, Espanya; lideratges polítics

En els darrers temps la nostra realitat més propera està sotmesa a giravolts i canvis imprevisibles. El que fa quatre anys era l'índex d'un contratemps econòmic, se'ns ha transformat en una crisi financera i política de primer ordre. En els moments inicials, aquesta crisi va frenar l'activitat econòmica i en conseqüència s'han anat perdent molts llocs de treball, empreses senceres i tantes il·lusions i projectes. Després hem vist com passava factura fa uns mesos a molts governs municipals i autonòmics de Catalunya i d'Espanya. I ara veiem que arriba a fer caure governs estatals que paguen sens dubte les conseqüències d'una crisi que els supera i sobretot paguen el preu d'un cúmul d'indecisions i d'equivocacions injustificables. Veiem com aquesta crisi ens ha anat guanyant terreny fins a posar en serioses dificultats el projecte europeu i la unitat monetària. És imprescindible que assegurem el futur de l'euro, ara ja no hi ha marxa enrere.

I en aquest context d'incertesa global, és important que cada sector, cada agent social exerceixi la seva responsabilitat i aporti les solucions que estiguin al seu abast. No és el moment de reformes que es poden qualificar de doloroses o dràstiques. Sinó que precisament és el moment d'impulsar les mesures que calen; ni més ni menys. Siguin més simpàtiques o menys.

Crec que és evident que no hi ha grans receptes miraculoses, sinó que cal que entre tots sumem un seguit d'actuacions particulars que ens aportin solucions generals. És en aquest sentit que avui us parlaré també d'un acord fonamental i quasi històric com és el que hem rubricat des de Foment del Treball amb els sindicats UGT i Comissions Obreres a Catalunya en

la línia d'un 'pacte social pel treball'. Hem estat conscients de la nostra capacitat d'actuació i del marc de les nostres competències i hem ofert a la societat catalana un acord que ens obre les portes a una modernització diametral de les relacions laborals a Catalunya. Un acord que s'inspira en la màxima de la 'flexibilitat negociada', perquè per sobre de tot som partidaris dels ajustos interns, enfront dels ajustos externs que sempre són l'acomiadament o el tancament.

Aquests ajustos interns, entre d'altres qüestions, contempen aspectes inèdits fins ara en flexibilització dels temps de treball i dels salaris. I alhora, per primer cop, els sindicats han accedit a tractar l'absentisme laboral amb la idea de fer-ne una acurada detecció, un control exhaustiu i una valoració econòmica del que suposa per a les empreses i per al sistema productiu del país. Com us deia, aquest Acord Interprofessional de Catalunya és un pas decisiu endavant i ha suscitat ja moltíssim interès de les organitzacions empresarials d'arreu d'Espanya i de les centrals sindicals. De fet, abans d'ahir vaig presentar l'acord en el si de la CEOE amb una acceptació clara per part de les organitzacions empresarials que hi són representades. Aquest nou Acord Interprofessional de Catalunya tindrà la signatura del president de la Generalitat el proper 28 de novembre. Si em permeteu, com us deia, us en parlaré amb més detall d'aquí uns moments.

Ara, permeteu-me fer una reflexió de la nostra situació general: A Espanya estem a les portes d'unes eleccions generals que la greu situació va aconsellar d'avançar. A dia d'avui, el que diuen les enquestes i els 'opinadors' és que hi haurà un canvi de gruix en la representació parlamentària i el fins ara principal grup de l'oposició assolirà el govern amb una majoria absoluta ben clara. Com deia fa uns moments, passarà com a les eleccions municipals de fa uns mesos en què la voluntat popular va decidir donar la responsabilitat de govern en la majoria de casos als grups que eren a l'oposició. Aquí a Catalunya, una tendència que ja vam avançar ara fa un any amb les eleccions al Parlament i la formació d'un nou govern a la Generalitat.

Els sectors privat i públic del país estan seriosament afectats per una manca de liquiditat que causa alarma. I, sobretot el sector públic, està afectat també per una posada en dubte constant de les seves estratègies i dels propis lideratges.

I arribats a aquest punt, és convenient que tots plegats, lícitament, ens preguntem una altra vegada si realment no és una greu problemàtica política la que domina ja aquesta crisi. És una crisi global, financera i de confiança i després de tants mesos –d'anys– ens continuem preguntant quins poders públics, quines institucions realment estan exercint amb responsabilitat el lideratge tan necessari per donar confiança als mercats i, el que és més important, per donar més confiança a la societat civil.

Els empresaris no estem al marge de la perplexitat que des de fa un temps ja massa llarg s'ha apoderat de les societats civils europees. Tenim la sensació que aquesta nostra Europa, emblema de pau i de prosperitat, pot esfondrar-se i fa temps que contemplem

impotents un ball polític que no arribem a comprendre perquè dona la sensació que es governa malament o d'amagat.

Per exemple, tot i que semblava que la ràpida reforma de la Constitució havia d'aturar el cop de la crisi viscuda durant l'agost, hem comprovat que els mercats financers no han valorat a curt termini aquesta expressió de la voluntat política de complir els compromisos pressupostaris. Els mercats demanen mesures precises que es decideixin i s'executin amb rapidesa. Tenim un problema sever de credibilitat dels poders polítics que ens està arrossegant a tots. És imperatiu que per mitjà de fets palpables i eficaços els nostres poders públics vagin recuperant credibilitat de cara als inversors i, sobretot, de cara a la pròpia societat civil, a tots nosaltres.

Com deia, la onada de la crisi ha arrossegat governs locals i estatals, com hem vist els darrers dies amb Grècia i Itàlia, on s'ha optat per governs de concentració que esperem que siguin evidentment interins i que donin pas a unes eleccions en què s'escullin els seus nous representants. Perquè l'empresariat català i tot l'europeu som decididament demòcrates i estem convençuts que només podem generar riquesa i benestar en un context d'acord social i de governs que comptin amb el vistiplau ciutadà de les urnes.

Aquí a Catalunya i Espanya, per sort, estem a punt de celebrar unes eleccions generals que ens eviten haver d'optar per governs d'urgència. Estem a les portes d'un esdeveniment i és bo que com a ciutadans tots exercim el nostre dret al vot perquè el nou govern que es desprengui d'aquestes eleccions tingui la major legitimitat possible. Perquè el nou govern, sigui del color que sigui, haurà d'aplicar sí o sí mesures necessàries per redreçar el curs de la realitat.

Hem de ser conscients que el nou Govern d'Espanya tot just tindrà –si és que els té– 30 o 45 dies de gràcia en què haurà d'evidenciar almenys 3 coses que crec fonamentals:

- haurà de formar un equip de govern sòlid;
- haurà de presentar un pla urgent d'acció;
- i haurà de demostrar capacitat d'aprovar uns pressupostos generals realistes per al 2012.

Per equip de govern sòlid hem d'entendre el millor govern possible per superar aquest encallament financer i polític on ens trobem. Més enllà de les més o menys àmplies majories parlamentàries amb què compti el nou Govern, els ministeris i els alts càrrecs han de ser ocupats per aquells professionals que millor puguin capgirar a aquesta situació: des de la unitat i el sacrifici polític, si molt convé.

Un pla urgent d'acció crec que ha de ser explicitat immediatament després de la formació del nou Govern. I ha de ser possible fer-ho, perquè crec que aquest pla ha d'estar ja

en la seva pràctica totalitat dissenyat. Hem de frenar la destrucció de llocs de treball i el nou executiu ha de capacitar-se per minimitzar les escomeses dels mercats. Són fonamentals la reducció dràstica del dèficit públic i la reforma laboral.

Quant als pressupostos generals, des d'un primer moment el nou Govern ha de deixar clar que els comptes respondran a un exercici responsable de política realitat.

Ens cal a tots ser assenyats i entendre que Espanya ara mateix necessita polítiques d'austeritat i de fermesa que eixuguin el perillós deute públic i deixin de banda l'electoralisme. Crec que a Catalunya estem marcant en l'àmbit polític un camí que va en la bona direcció. Amb errors que s'han d'esmenar, però amb unes línies generals ben enfocades. De fet, el mes passat, en l'acte de concessió de les Medalles d'Honor i dels Premis Ferrer Salat que Foment del Treball atorguem cada any, així li ho vaig dir clarament al president de la Generalitat, Artur Mas.

Li vaig dir que els empresaris reconeixem al Govern l'esforç en l'adopció de mesures difícils i impopulars perquè també creiem que són en benefici del país. Reconeixem, per tant, aquest exercici de realisme polític. Ara bé, també li vaig demanar al president Mas que es pensin bé com i on apliquen aquestes polítiques d'austeritat i que mirin d'evitar el que pugui semblar improvisacions, arbitriarietats o contradiccions. Cal filar molt prim perquè s'estan modificant àmbits de molta sensibilitat social.

Estem parlant de serveis bàsics que -no ho discutim- potser és necessari reformular per garantir-ne la continuïtat. Doncs bé, si és així, s'ha d'explicar bé i mostrar les alternatives i cercar els majors consensos possibles. Perquè, com li vaig també al president Mas, ara com ara no està en joc només la credibilitat de les administracions o de la classe política, avui està en dubte la credibilitat de tot un país.

A Espanya, a dia d'avui no estem oficialment intervinguts, encara que estem en una situació ben complicada com ja vam poder veure el passat mes d'agost i com sembla que tornem a comprovar ara que la prima de risc ha tornat a marcar nivells de rècord. Hem d'analitzar què ha passat en els darrers mesos per haver passat d'una prima de risc d'uns 200 com teníem a l'abril a una que ara s'enfila quasi fins als 500.

Tenim la necessitat de confiar en la responsabilitat dels nostres representants i líders polítics i apel·lem al seu seny per entendre que a dia d'avui la situació d'Espanya i de Catalunya reclamen una prudència màxima i un gran sacrifici polític. Ciutadans i empreses estem fent sacrificis i adequant les nostres expectatives des del 2008. Ara és hora que es administracions públiques i els poders polítics acabin bé la feina que han començat aquest 2011 i posin les bases d'un futur de progrés i benestar, costi el que costi.

És important que no cometem ara més errors que hauríem de pagar molt car. És el moment de fer gala d'aquell concepte tan discutit i sovint tan poc emprat: sentit d'estat i sentit de país.

Reformes necessàries. Nou model de relació fiscal

Es planteja la possibilitat d'una intervenció de l'economia espanyola en el cas d'una fallida grega o italiana, i aquest és un extrem que sens dubte cap dels que estem aquí volem contemplar. Com deia, reconeixem que les administracions públiques, aquí a Catalunya i a Espanya, s'han posat ben seriosament aquest 2011 a emprendre les mesures necessàries per redreçar la situació i reduir el dèficit públic, encara que es pugui pensar que en part han estat esperonades per les grans economies europees. Tan se val: les administracions públiques a casa nostra s'han posat en els darrers mesos a adoptar mesures de redreçament i creiem que encara els queda un camí important per recórrer que és essencial que el facin.

Hem de pensar seriosament també amb tots els nivells administratius que els ciutadans i les empreses sustentem avui en dia amb les nostres contribucions. Han passat més de 30 anys des de la recuperació de la democràcia i la necessària reestructuració de les administracions del país. Ara és el moment de repensar l'arquitectura administrativa i detectar les possibles duplicitats de funcions. És el moment, més que mai, d'aglutinar esforços i eliminar despeses sobreres.

És responsabilitat dels nostres representants polítics –de la nova majoria que surti de les urnes diumenge- d'emprendre reformes de gran abast i efectivitat. A les mesures que ja he esmentat de reducció del dèficit públic i de reestructuració administrativa, cal afegir blocs de reformes que ens semblen urgents i que passen per la fiscalitat o per la negociació col·lectiva, per exemple.

Cal una reestructuració i sanejament del sector públic. L'actual nivell de dèficit públic no és sostenible a mig termini, alhora que detreu finançament del sector privat i se l'endú cap al sector públic mitjançant el deute públic –en un moment de molts problemes de finançament de les empreses i de l'activitat econòmica.

En cap cas, en un context de baix creixement –per dir-ho d'una manera optimista- és recomanable corregir el dèficit públic apujant els impostos, ja que això reduiria encara més l'activitat econòmica i dificultaria la fase de recuperació. Tot al contrari, el que cal és establir mesures que fomentin l'activitat econòmica i aquestes mesures no s'han d'impulsar des del pressupost, sinó mitjançant reformes estructurals.

Per tant, l'ajustament s'ha de fer des de la banda de les despeses, i sobretot de la despesa corrent, i no tant sobre la despesa de capital, sobre la qual malauradament ha recaigut excessivament perquè políticament és més fàcil.

Tot al contrari, cal desplegar de forma pausada, i en la mesura que ho permeti el pressupost, mesures de reforma fiscal que han d'anar encarrilades a :

- Una reducció substancial de les cotitzacions socials. El pes d'aquestes és substancialment més elevat al nostre país que a la mitjana europea. A més a més resulta un impost sobre el treball, i per tant estem gravant el que més necessita aquets país, que és OCUPACIÓ.
- Cal incentivar l'estalvi, ja que si tenim una balança exterior negativa o deficitària, en termes monetaris vol dir que estalviem menys del que invertim, i que hem de recorre a l'estalvi exterior. Per tant, hem d'apujar el nivell d'estalvi interior a mig termini per tenir un finançament més sostenible, i en aquest àmbit cal buscar incentius fiscals, sobretot pensant en l'estalvi a llarg termini.
- Hem de rebaixar el tipus impositiu de l'Impost de Societats. En els darrers temps em fet passes en aquest sentit esperonats pel context europeu, però han estat insuficients, ja que d'altres països la rebaixa ha estat mol més forta. Cal un tributació que exoneri d'elevats costos administratius i que simplifiqui la complexa normativa sobre el nostre Impost de Societats. L'evolució de l'Impost de Societats en els darrers anys ens deixa dades prou significatives: per aquest concepte, l'Estat va recaptar uns 45.000 milions l'any 2007, mentre que l'any 2010 havia descendit fins als 16.000 milions i ja veurem com tanquem aquest 2011.
- A més a més, hi ha altres mesures de l'àmbit fiscal que seria bo aplicar per ajudar financerament les empreses. Hem refereixo a:
 - a) Una reforma global de l'IVA que permeti a les empreses diferir l'ingrés de l'IVA fins al moment del cobrament.
 - b) O l'establiment d'un principi de compte únic fiscal que permeti la compensació dels deutes tributaris d'empreses amb cobraments pendents de l'Administració Pública.

Perquè un dels majors contratemps amb què ens trobem ara és l'accés al finançament. En els anys d'expansió va ser molt fàcil aprofitar un finançament exterior barat que arribava a les empreses a través de 'refinançaments' complexes. Aquesta via s'ha reduït significativament, les anàlisis de risc són més exigents i l'interès és més alt. Per contra, els preus i marges de

benefici són menors i les demores en els cobraments, especialment per als qui treballen per a les Administracions Públiques, són majors. En aquest context, hem de ser capaços de trobar fórmules que ajudin a recuperar la liquiditat del sistema.

En l'avenç cap a aquesta reforma fiscal, potser sigui aquest el moment de valorar decisions que ja s'han pres en d'altres països com per exemple Itàlia, on s'ha aprovat mesures d'incentius fiscal per al retorn de capitals. Seria ben oportú considerar propostes de regularització per a al capital ubicat a fora del nostre país i que pugui, aquest capital, contribuir a la recuperació econòmica via impostos i donar liquiditat al sistema. Avui aquests capitals són ociosos i no aporten solidaritat ni aprofitament per al país.

Amb el mateix objectiu, haurien de posar-se al damunt de la taula certes reformes a l'Administració de Justícia. No pot ser que el 20% del PIB, és a dir uns 42.000 milions d'euros, es trobin encallats als jutjats catalans subjectes a plets pendents de resolució, com va fer públic fa pocs dies la consellera de Justícia, Pilar Fernández Bozal. L'exercici d'un Estat de Dret requereix una Administració de Justícia àgil: 'garantista', però també resolutiva. Això passa per dotar-la de mitjans personals i materials, i també de procediments en què l'objectiu de celeritat sigui prioritari. En resum, es fa necessària una Administració de Justícia equiparable en el seu funcionament a la diligència de l'Agència Tributària o de la Seguretat Social.

I vull afegir aquí que, a més a més, a Catalunya li cal un nou model de relació fiscal amb l'Administració Central. Com de ben segur ja m'heu sentit a dir, Foment del Treball defensa avui un nou model de relació fiscal entre Catalunya i l'Administració Central que ens permeti ser solidaris sense que ens resti competitivitat. No és just que resulti perjudicat qui més aporta.

Alhora, també, Foment del Treball defensa la unitat de mercat, perquè creiem que és imprescindible per al progrés de Catalunya i les seves empreses. De fet, el 60% de la producció catalana té com a destí el mercat espanyol.

En els darrers mesos en què s'ha obert el debat sobre el nou model de finançament he recordat que Foment del Treball va abanderar l'any 1899 la demanda d'un concert econòmic per a Catalunya. En aquells moments, el Govern de l'Estat va incomplir els seus compromisos i va decebre les expectatives lògiques dels empresaris catalans. A dia d'avui, esperem que, d'una banda, s'entengui la necessitat raonable d'un nou model de finançament, i, de l'altra banda, no serveixi aquesta necessitat d'excusa per a provocar tensions innecessàries.

El cert és que a dia d'avui el debat es mou en simples conjectures perquè no hi ha una proposta clara i definida del nou tipus de relació fiscal entre Catalunya i l'Administració Central. Quan existeixi una proposta ferma podrem tots plegats dir la nostra amb més arguments.

Ara bé, el punt de partida de Foment del Treball és clar: Sí a un nou model de finançament; NO a debats estèrils i tensions innecessàries amb la resta d'Espanya. I és necessari que el nou govern d'Espanya sigui comprensiu i obert al diàleg i al consens.

Reforma laboral. L'exemple de l'AIC

Com veieu, tenim reptes importants i molta feina a fer en els propers mesos, cadascú des de les seves possibilitats i responsabilitats.

Un dels fets més preocupants que acompanyen aquest context actual de crisi és la destrucció de llocs de treball. La taxa d'atur és ben difícil d'assumir perquè s'enfila ja cap al 22%, i és especialment crua entre el col·lectiu dels joves amb xifres que la situen per damunt del 45%, a el conjunt d'Espanya. En aquest sentit, tenim un dels reptes més importants i potser més urgents com a societat. Perquè és evident que és un problema per al conjunt de la col·lectivitat: ens equivocariem si penséssim que és una qüestió que només afecta el treballador que es queda sense feina o l'empresari que no té altra alternativa que reduir equips de treball.

És una situació que transcendeix el marc de les relacions laborals i afecta de ple el cor de la nostra societat perquè és una situació que frustra els projectes i les expectatives de famílies senceres i, per extensió ens sacseja a tots.

No hem de ser ingenus i pensar que la culpa de la crisi la té el marc de relacions laborals, ni tampoc hem de pensar que la causa de tant d'atur sigui exclusivament la crisi global. Això no és cert, perquè només cal fer un cop d'ull a les dades dels darrers 30 anys i veurem que a l'Estat espanyol les xifres d'atur sempre han anat per damunt almenys de les mitjanes europees i d'aquells països del món occidental als quals ens hem d'homologar. La reforma laboral tot sola no ens farà sortir d'aquesta crisi; però de ben segur hi ajudarà molt.

Avui, hi ha un ampli consens en demanar al nou govern una nova reforma laboral, realista i efectiva. És evident que la de 2010, feta sense el consens dels agents socials, no ha assolit ni de bon tros els objectius que perseguia. És més, des de la seva aprovació la situació s'ha agreujat.

En aquest sentit, els empresaris proposem mesures que segons el nostre parer ajuden a flexibilitzar el món del treball i fer-lo més adaptatiu a la nova realitat, que és evident que ha vingut per quedar-se. Crec que són propostes de sentit comú, i per posar algun exemple, us diré que proposem:

- simplificar les modalitats de contractació per guanyar una agilitat que ens permeti recuperar una competitivitat que els darrers temps s'ha vist minvada.

Actualment tenim 43 modalitats de contracte i nosaltres proposem simplificar-ho a 5 o 6. La quantitat final pot ser objecte de debat, no és el realment important.

- Racionalitzar el calendari de festius per evitar els anomenats “ponts” o “aqüeductes” que, de veritat, tenen un impacte negatiu per a l’economia espanyola amb pèrdues que se xifren en diversos milers de milions d’euros per dia [uns 4.800 al dia segons CEOE]
- Simplificació dels tràmits administratius i les càrregues burocràtiques per a tot el cycle vital d’una empresa, tant per al seu naixement com si arriba el cas no desitjat d’un tancament
- Flexibilitzar els temps del treball i els sistemes de retribució

Com veieu, aquestes són algunes de les propostes que fa temps que defensem i que responen al sentit comú.

Doncs bé, a Catalunya hem estat de nou pioners i amb l’Acord Interprofessional de Catalunya hem aconseguit un consens històric amb els sindicats que ens apropa a un marc de relacions laborals molt més modern i per tant més adequat a la nova realitat. Com us he comentat a l’inici d’aquesta conferència, els sindicats UGT i Comissions Obreres a Catalunya i Foment del Treball hem fet un exercici de responsabilitat i de generositat per assolir un compromís d’unitat evident i necessari. Hem de pensar que no estem ara mateix en faccions oposades i en conflicte, perquè la crisi financera i política global ens ataca frontalment i ens reclama unitat.

És a dir, com a país, tenim tots plegats –treballadors, empresaris, ciutadania i poders públics- un contrincant comú que és aquesta crisi financera i política i global que aquí a casa es veu agreujada per unes febleses estructurals pròpies. Hem de ser prou realistes per veure que la situació requereix una acció coordinada perquè estem tots en un mateix vaixell que no volem que s’enfonsi.

Com us deia, a Catalunya els sindicats i els empresaris ho hem entès i hem rubricat aquest nou Acord Interprofessional de Catalunya que és un pas pioner en l’única direcció adequada, creieu-me.

És un acord vinculant per als signants el avenços més clars que s’aconsegueixen en aquest acord parteixen de la flexibilitat negociada de totes les condicions laborals i s’expliciten resumidament en:

- retribució salarial vinculada a la productivitat,

- valoració i control de l'absentisme,
- transformació del model industrial,
- i polítiques de formació i ocupació

A més, com ja he avançat, el proper 28 de novembre es presentarà l'acord al President de la Generalitat, Artur Mas, amb un gest que consolidarà el valor simbòlic de l'Acord com acció d'unitat a Catalunya.

Si em permeteu, us desgrano breument les punts més rellevants d'aquest acord

- Flexibilitat retribució salarial: amb l'acord amb els sindicats potenciem la regulació dels salaris en 'variables' que atenen a aspectes com la productivitat, els costos de l'empresa o l'evolució econòmica de la pròpia empresa.
- Flexibilitat en el temps de treball: aquest Acord obliga ha determinar la jornada anual tot permetent una distribució flexible d'aquest còmput anual. Aquest és, creieu-me, un avenç determinant.
- Per primera vegada, empresaris i sindicats ens hem posat d'acord per abordar el problema de l'absentisme. És un esforç que cal reconèixer al líders sindicals de casa nostra, perquè per a ells no és fàcil. Hem arribat a un compromís per a la detecció, el control i la valoració econòmica d'un problema, el de l'absentisme sobretot injustificat, que resta molta competitivitat a les nostres empreses i lògicament acaba perjudicant també al treballador.
- Els signants volem també que l'Acord sigui decisiu per a impulsar la transformació del model industrial. En aquest sentit, instem el Govern de la Generalitat a crear un òrgan tripartit que permeti un correcte disseny de les estratègies per accelerar el procés de transformació industrial i sectorial per mitjà d'una política activa, previsor i eficaç que afavoreixi la inversió productiva. En aquesta línia, proposem dos eixos d'actuació:
 - a) la creació d'un Consell que defineixi els reptes estratègics, detecti debilitats i fortaleces i defineixi, entre d'altres, polítiques de transició industrial i laboral;
 - b) i la formació de grups de treball sectorials que defineixin l'execució de l'estratègia general en cada sector.
- Amb l'acord, Foment del Treball i els sindicats avancem també en el disseny de nous models de relació entre formació i feina. Proposem, per això:
 - a) Desenvolupar el sistema de Formació professional als Convenis Col·lectius.
 - b) Instaurar mecanismes d'acreditació de competències.
 - c) Afavorir la realització de pràctiques formatives a les empreses.

- d) O reformar el SOC per millorar l'eficiència dels seus projectes, per millorar l'eficàcia de la intermediació laboral, i per redefinir un nou model de futur de l'organisme.

Com veieu, es tracta d'un acord pioner, ambiciós i sobretot possible, perquè aborda aspectes que –per entendre'ns- són competència nostra aquí a Catalunya:

“Hem fet el millor acord possible en el nostre àmbit”

I hem fet aquest acord amb la voluntat també que sigui un símbol d'unitat i, si algú vol veure-ho així, també un exemple del millor camí per afrontar aquest moment de crisi.

Hem d'intentar convertir aquest moment de sotrac financer i polític que vivim en una oportunitat per esmenar les nostres errades com a societat, que de ben segur les tenim. Hem de saber veure l'oportunitat de millorar el nostre sistema productiu i el nostre marc de relacions laborals per sortir d'aquest moment de crisi de la millor manera, el més enfortits possibles i amb unes bases ben sòlides que almenys puguem llegar a les properes generacions.

Corredor Mediterrani: un altre exemple d'Unitat

En aquest sentit, els empresaris estem convençuts de la necessitat de trobar consensos i unitat, com a Catalunya hem demostrat amb aquest Acord Interprofessional i també amb la inclusió del Corredor Mediterrani com a eix prioritari a la xarxa de comunicacions de la Unió Europea.

D'aquests assoliments hem de saber treure una ensenyança que no per evident deixa de ser fonamental: la unitat com a via poderosa per assolir avenços estratègics per al país. **La unitat és la clau.**

En el cas del Corredor del Mediterrani, la unitat del món empresarial ha fet de locomotora del consens social i de l'acció política. Tot coordinat ha sumat voluntats i esforços per assolir el primer estadi de l'èxit, que ha estat la prioritització d'aquesta infraestructura per part de la Unió Europea, cosa que vol dir la destinació d'una part important de recursos econòmics claus per a construir aquest eix. Ara, el nou Govern d'Espanya haurà de demostrar clarament la prioritat màxima d'aquest corredor i també la necessitat de començar el seu desplegament per la connexió amb França; és a dir, per Catalunya. Perquè el Corredor Mediterrani és també una element estratègic per assegurar unes bones condicions per al nostre futur, per a les properes generacions.

En conclusió

I vaig acabant. He volgut parlar-vos d'alguns reptes i perspectives de cara a la nova legislatura que es despendrà de les eleccions de demà passat. Veiem que són uns reptes i unes perspectives ben exigents i com a societat tots plegats hem de saber estar a l'alçada.

Hem de ser conscients que les majors amenaces potser ens venen de fora encarnades ara per uns mercats inclements. Contra aquestes amenaces hem d'estar units, perquè és bàsic entendre que tots els actors socials estem al mateix vaixell.

Ara bé, no hem de tapar tot un seguit de mancances internes, estructurals moltes d'elles, que ens afebleixen i que és necessari d'abordar.

El nou Govern d'Espanya caldrà que faci front amb decisió a aquestes amenaces externes i internes. A més cal que ho faci amb urgència.

I tots els actors socials hem de donar el màxim valor a la unitat i a la defensa del veritable interès general: el progrés de Catalunya i d'Espanya.

Moltes tràcies per la vostra atenció.

Joaquim Gay de Montellà
President de Foment del Treball